A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2011. március 29.*

A C-96/09. P. sz. ügyben,

az **Anheuser-Busch Inc.** (székhelye: Saint Louis [Amerikai Egyesült Államok], képviselik: V. von Bomhard és B. Goebel Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2009. március 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Budějovický Budvar, národní podnik** (székehelye: České Budějovice [Cseh Köztársaság], képviselik: F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch és S. Sculy-Logotheti ügyvédek)

felperes az elsőfokú eljárásban,

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (előadó), K. Schiemann és D. Šváby tanácselnökök, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, U. Lõhmus, M. Safjan és M. Berger bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. június 2-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2010. szeptember 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Anheuser-Busch Inc. (a továbbiakban: Anheuser-Busch) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-225/06., T-255/06., T-257/06. és T-309/06. sz.,

Budějovický Budvar kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUD) egyesített ügyekben 2008. december 16-án hozott ítéletének (EBHT 2008., II-3555. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) a hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben az Elsőfokú Bíróság helyt adott a Budějovický Budvar, národní podnik (a továbbiakban: Budvar) azon kereseteinek, amelyeket a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának 2006. június 14-én (R 234/2005-2. sz. ügy) és 2006. június 28-án (R 241/2005-2. és R 802/2004-2. sz. ügy), valamint 2006. szeptember 1-jén (R 305/2005-2. sz. ügy) hozott, a „BUD" megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt az Anheuser-Busch által benyújtott kérelmekre vonatkozó felszólalási eljárásokat érintő határozataival (a továbbiakban: vitatott határozatok) szemben nyújtott be.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

2 Az eredetmegjelölések oltalmára és nemzetközi lajstromozására vonatkozó, 1958. október 31-én elfogadott, 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979. szeptember 28-án módosított Lisszaboni Megállapodás (*az Egyesült Nemzetek Szerződéseinek Tára*, 828. kötet, 13172. szám, 205. o., a továbbiakban: Lisszaboni Megállapodás) 1–5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„*Első cikk*

(1) A jelen Megállapodás hatálya alá tartozó országok az ipari tulajdon oltalmára létesült Unió keretén belül Külön Uniót alkotnak.

(2) Ezek az országok kötelezik magukat, hogy e Megállapodás rendelkezései szerint területükön oltalomban részesítik a Külön Unió többi országának termékeire vonatkozó eredetmegjelöléseket, ha azokat a származási ország e minőségükben elismeri és oltalomban részesíti, és a Szellemi Tulajdon Világszervezetét [WIPO] […] létrehozó Egyezményben megnevezett Szellemi Tulajdon Nemzetközi Irodája […] lajstromozza.

2. cikk

(1) E Megállapodás értelmében az eredetmegjelölés: valamely ország, táj vagy helység földrajzi neve, ha azt olyan ottani származású termék megjelölésére használják, amelynek minőségét vagy jellegét – kizárólag vagy lényegében – a földrajzi környezet határozza meg, a természeti és emberi tényezőket is beleértve.

(2) Származási országnak azt az országot kell tekinteni, amelynek neve a terméket hírnevessé tette, vagy ahol az eredetmegjelölés hírnevét adó vidék vagy helység fekszik.

3. cikk

Oltalmat kell biztosítani bármely visszaéléssel vagy utánzással szemben még akkor is, ha a termék valóságos eredetét is feltüntetik, vagy ha a megjelölést fordításban vagy fajta, típusú, -szerű, utánzat, illetve hasonló kifejezéssel együtt alkalmazzák.

4. cikk

E Megállapodás rendelkezései semmiképp sem zárják ki a Külön Unió országaiban az eredetmegjelölés tekintetében akár más nemzetközi szerződések – így az 1883. évi

március hó 20-án az ipari tulajdon oltalmára létesült és a későbbiekben felülvizsgált Párizsi Uniós Egyezmény vagy az áruk hamis vagy megtévesztő származási jelzésének megakadályozására vonatkozó, 1891. évi április hó 14-én létesült Madridi Megállapodás –, akár a nemzeti jogszabályok vagy bírósági határozatok alapján már fennálló oltalom alkalmazását.

5. cikk

(1) Az eredetmegjelöléseket – a nemzeti jogszabályok szerint a jelzés használatára jogosult természetes vagy jogi személynek, illetve közületnek vagy magánszemélynek a nevére – a Külön Unióhoz tartozó országok hivatalainak kérelmére a Nemzetközi Iroda lajstromozza.

(2) A Nemzetközi Iroda a lajstromozásról haladéktalanul értesíti a Külön Unióhoz tartozó országok hivatalait, és időszaki lapjában közzéteszi a lajstromozást.

(3) Bármely tagország hivatala kijelentheti, hogy nem biztosítja annak az eredetmegjelölésnek az oltalmát, amelynek lajstromozásáról értesítést kapott, feltéve, hogy e nyilatkozatát, az indokok megjelölésével, a lajstromozásról szóló értesítés kézhezvételétől számított egyéves határidőn belül megküldi a Nemzetközi Irodának, feltéve továbbá, hogy e nyilatkozat az érintett országban nem sérti a megjelölés oltalmának egyéb olyan formáit, amelyeket a jogosult a fenti 4. cikknek megfelelően igényelhet.

[…]”

3 A Lisszaboni Megállapodás 2002. április 1-jén hatályba lépett Végrehajtási Szabályzatának 9. és 16. szabálya a következőket írja elő:

„9. szabály

Elutasításról szóló nyilatkozat

(1) Az elutasításról szóló nyilatkozatot annak a szerződő országnak az illetékes hivatala közli a Nemzetközi Irodával, amely tekintetében az elutasítást kimondták; a nyilatkozatot a hivatalnak alá kell írnia.

[…]

16. szabály

Érvénytelenítés

(1) Ha a nemzetközi lajstromozás hatályát a szerződő országban érvénytelenítik, és az érvénytelenítéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye, az érintett szerződő ország illetékes hivatala erről értesíti a Nemzetközi Irodát. […]

[…]”

4 A „bud” eredetmegjelölést a sör tekintetében 1975. március 10-én az 598. szám alatt lajstromozta a WIPO a Lisszaboni Megállapodás alapján.

A kétoldalú szerződések

A kétoldalú egyezmény

5 Az Osztrák Köztársaság és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság 1976. június 11-én az eredetjelzők, az eredetmegjelölések és a mezőgazdasági és ipari termékek eredete egyéb elnevezéseinek oltalmára vonatkozó egyezményt (a továbbiakban: kétoldalú egyezmény) kötött.

6 A kétoldalú egyezményt a jóváhagyását és megerősítését követően a *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* (az Osztrák Köztársaság Hivatalos Lapja) 1981. február 19-én (BGBl. 75/1981. sz.) tette közzé. 16. cikke (2) bekezdésének megfelelően a kétoldalú egyezmény 1981. február 26-án lépett határozatlan időre hatályba.

7 A kétoldalú egyezmény 1. cikke a következőket írja elő:

„Az egyes szerződő államok vállalják, hogy minden szükséges intézkedést megtesznek az eredetjelzőknek, az eredetmegjelöléseknek, valamint az 5. cikkben említett kategóriákba tartozó és a 6. cikkben előírt megállapodásban meghatározott mezőgazdasági és ipari termékek eredete egyéb elnevezéseinek, valamint a 3., 4. cikkben és 8. cikk (2) bekezdésében említett neveknek és illusztrációknak a kereskedelmi forgalomban történő tisztességtelen versennyel szembeni hatékony védelme céljából.”

8 A kétoldalú egyezmény 2. cikke értelmében:

„Az eredetjelzők, az eredetmegjelölések, valamint a mezőgazdasági és ipari termékek eredetének egyéb elnevezései a jelen Szerződés értelmében magukban foglalnak minden olyan megjelölést, amely közvetlenül vagy közvetve valamely termék eredetére vonatkozik. Ez a megjelölés általában földrajzi elnevezésből áll. Állhat azonban más kifejezésekből is, ha a származási ország érintett közönsége azt az így megnevezett termékkel kapcsolatban a termelő országra való utalásnak látja. Az említett elnevezések az eredet földrajzilag meghatározott területének megjelölésén kívül tartalmazhatnak az érintett termék minőségére vonatkozó kifejezéseket. Az áruk e különleges tulajdonságai kizárólag vagy túlnyomóan a földrajzi vagy emberi befolyás következményei."

9 A kétoldalú egyezmény 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„[…] az egyezménybe a 6. cikk alapján felvett csehszlovák megjelöléseket […] az Osztrák Köztársaságban kizárólag csehszlovák termékeknek tartják fenn".

10 A kétoldalú egyezmény 5. cikke (1) bekezdése B. szakaszának 2. pontja a söröket az ezen egyezménnyel bevezetett oltalomban részesített cseh termékkategóriák között említi.

11 A kétoldalú egyezmény 6. cikke értelmében:

„Az azon termékekre vonatkozó elnevezéseket, amelyekre a 2. és 5. cikk feltételei alkalmazandók, amelyeket a Szerződés oltalomban részesít, és amelyek ezért nem szokásos elnevezések, a két szerződő állam kormánya között kötendő megállapodás sorolja fel."

A kétoldalú megállapodás

12 A kétoldalú egyezmény 6. cikke alapján annak alkalmazására 1979. június 7-én megállapodást (a továbbiakban: kétoldalú megállapodás, a kétoldalú egyezménnyel együtt pedig: „a szóban forgó kétoldalú szerződések") kötöttek.

13 A kétoldalú megállapodás B. melléklete a következőket mondja ki:

„Mezőgazdasági és ipari termékekre vonatkozó csehszlovák megjelölések:

[...]

B. Élelmiszerek és mezőgazdasági termékek (kivéve borok)

[...]

2. Sör

Csehszlovák Szocialista Köztársaság

[...]

Bud

[...]"

Az uniós jog

14 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) hatályon kívül helyezte a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.), és annak helyébe lépett. Azonban a jelen jogvitában a 40/94 rendeletnek a 2004. február 19-i 422/2004/EK tanácsi rendeletből (HL L 70., 1.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 3. o.) adódó változata (a továbbiakban: 40/94 rendelet) marad alkalmazandó.

15 A 40/94 rendelet „Viszonylagos kizáró okok" című 8. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A nem lajstromozott védjegy, illetve a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölés jogosultjának felszólalása alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha – az irányadó közösségi vagy tagállami jogszabályok szerint:

a) a megjelöléshez fűződő jogokat a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban szerezték meg;

b) a megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát."

16 Ugyanezen rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése előírja:

„(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) albekezdésében említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll."

17 A 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„(1) A Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van."

A jogvita előzményei

18 Az Elsőfokú Bíróság előtti jogvitának a megtámadott ítéletben leírt előzményeit a következőképpen lehet összefoglalni:

19 Az Anheuser-Busch 1996. április 1-jén, 1999. július 28-án, 2000. április 11-én és 2000. július 4-én négy kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz a BUD ábrás és szóvédjegy közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt bizonyos típusú, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 16., 21., 25., 32., 33., 35., 38., 41. és 42. osztályba tartozó áruk tekintetében, amelyek közül a sör az egyik.

20 1999. március 5-én, 2000. augusztus 1-jén és 2001. május 22-én és június 5-én a Budvar a 40/94 rendelet 42. cikke alapján felszólalásokat tett a lajstromozás iránti kérelmekben meghatározott valamennyi árura tekintettel.

21 Felszólalásainak alátámasztására a Budvar először is a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján egy korábbi védjegyre, vagyis a sör tekintetében lajstromozott (361 566. számú) Bud nemzetközi ábrás védjegyre hivatkozott, amely lajstromozásnak a hatálya Ausztriára, a Benelux államokra és Olaszországra terjed ki.

22 A Budvar ezután a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján egyrészt a Lisszaboni Megállapodás alapján Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában és másrészt a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján Ausztriában oltalomban részesített „bud” eredetmegjelölésre hivatkozott.

23 2004. július 16-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya a lajstromozás iránti 2000. július 4-i kérelemben említett „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásai" (42. osztály) tekintetében helyt adott a bejelentett védjegy lajstromozása elleni felszólalásnak, mivel többek között úgy vélte, hogy a Budvar bizonyította, hogy Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában jogosult a „bud" eredetmegjelölés használatára.

24 2004. december 23-i és 2005. január 26-i határozataival a felszólalási osztály elutasította a lajstromozás iránti három másik kérelemben szereplő védjegyek lajstromozása elleni felszólalásokat, mivel lényegében megállapította, hogy nem bizonyították, hogy a „bud" eredetmegjelölés egy, Franciaországgal, Olaszországgal, Ausztriával és Portugáliával kapcsolatban a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt megjelölés.

25 Hogy e következtetésre jusson, a felszólalási osztály úgy vélte, hogy ugyanazokat a kritériumokat kell alkalmazni, mint a 40/94 rendelet 43. cikkének – a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 172., 4. o.) módosított, a 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o., a továbbiakban: 2868/95 rendelet) 22. szabályának (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – (2) bekezdésében a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy „tényleges használatára" vonatkozóan előírt kritériumok.

26 A Budvar tehát három fellebbezést nyújtott be az OHIM felszólalási osztályának a 2004. december 23-i és 2005. január 26-i, valamint a 2004. július 16-i határozataival szemben annyiban, amennyiben az elutasította a 35., 38., 41. és 42. osztályba tartozó más szolgáltatásokkal kapcsolatos felszólalást.

27 Ami az Anheuser-Buscht illeti, fellebbezést nyújtott be az OHIM felszólalási osztályának 2004. július 16-i határozatával szemben annyiban, amennyiben az részben helyt adott a Budvar felszólalásának.

28 Az OHIM második fellebbezési tanácsa a 2006. június 14-i, június 28-i és szeptember 1-jei határozataival elutasította a Budvar által az OHIM felszólalási osztályának 2004. december 23-i és 2005. január 26-i határozataival szemben benyújtott fellebbezéseket. Az említett fellebbezési tanács a 2006. június 28-i határozatával helyt adott az Anheuser-Busch által az OHIM felszólalási osztályának 2004. július 16-i határozatával szemben benyújtott fellebbezésnek, és teljes egészében elutasította a Budvar által tett felszólalást.

29 A vitatott határozatokban a fellebbezési tanács először is megjegyezte, hogy a Budvar felszólalásainak alátámasztására mintha már nem a 361 566. sz. nemzetközi ábrás védjegyre, hanem csupán a „bud" eredetmegjelölésre hivatkozott volna.

30 Másodszor a fellebbezési tanács lényegében úgy vélte, hogy nehéz megérteni, hogyan lehetne a „BUD" megjelölést eredetmegjelölésnek, vagy akár a földrajzi eredet közvetett jelölésének tekinteni. A fellebbezési tanács ebből arra a következtetésre jutott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésén alapuló felszólalás nem lehet eredményes egy eredetmegjelölésként fennálló jog alapján, amely valójában nem is eredetmegjelölés.

31 Harmadszor a fellebbezési tanács, analógia útján alkalmazva a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint a 2868/95 rendelet 22. szabályának a rendelkezését, úgy vélte, a Budvar által a „bud" eredetmegjelölés Franciaországban, Olaszországban, Ausztriában és Portugáliában történő használatára vonatkozóan benyújtott bizonyítékok nem kielégítőek.

32 Végül a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a felszólalást azzal az indokokkal is el kell utasítani, hogy a Budvar nem bizonyította, hogy a szóban forgó eredetmegjelölés olyan jogot biztosít számára, amely alapján megtilthatja a „bud" kifejezésnek Franciaországban vagy Ausztriában védjegyként történő használatát.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

33 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. augusztus 26-án (T-225/06. sz. ügy), 2006. szeptember 15-én (T-255/06. és T-257/06. sz. ügy) és 2006. november 14-én (T-309/06. sz. ügy) érkezett keresetlevelekkel a Budvar a vitatott határozatok hatályon kívül helyezésére irányuló kereseteket nyújtott be.

34 A Budvar lényegében egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a megsértésére alapított és két részből álló jogalapra hivatkozott.

35 Az első részben a Budvar megkérdőjelezte a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint a „BUD" megjelölés nem tekinthető eredetmegjelölésnek. A második részben a Budvar vitatta az ugyanezen fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének feltételei a jelen ügyben nem teljesültek.

36 Az említett jogalap első részével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 82. pontjában megjegyezte, hogy a vitatott határozatok vizsgálata céljából különbséget kell tenni a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud" eredetmegjelölés és a kétoldalú egyezmény alapján oltalom alatt álló „bud" elnevezés között.

37 Először is a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud" eredetmegjelölést illetően az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt a következőket állapította meg a megtámadott ítélet 87. pontjában:

„A jelen ügyben a »bud« eredetmegjelölést (598. sz.) 1975. március 10-én lajstromozták. Franciaország a lajstromozásról szóló értesítés kézhezvételétől számított egy éven belül nem jelentette ki, hogy nem tudja biztosítani az említett eredetmegjelölés

oltalmát. Ezenkívül a [vitatott] határozatok elfogadásának időpontjában a szóban forgó eredetmegjelölés hatályát érvénytelenítette a strasbourgi [Franciaország] Tribunal de grande instance 2004. június 30-i ítélete. Azonban, ahogy az eljárási dokumentumokból kitűnik, a Budvar fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen, amely fellebbezésnek halasztó hatálya van. Ebből következik, hogy a [vitatott] határozatok elfogadásának időpontjában a szóban forgó eredetmegjelölés hatályát jogerős határozattal még nem érvénytelenítették Franciaországban."

38 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 88. pontjában emlékeztetett azon ítélkezési gyakorlatára, miszerint mivel a védjegyekre vonatkozó uniós szabályozás nem lép a tagállamok védjegyekre irányadó jogszabályainak helyébe, egy nemzeti védjegy érvényessége nem vonható kétségbe egy közösségi védjegy lajstromozására irányuló eljárás keretében.

39 Ebből az említett ítélet 89. pontjában arra következtetett, hogy a 40/94 rendelettel létrehozott rendszer feltételezi, hogy az OHIM figyelembe veszi a nemzeti szinten oltalomban részesített korábbi jogok fennállását.

40 A megtámadott ítélet 90. pontjában az Elsőfokú Bíróság ebből az alábbi következtetést vonta le:

„Mivel Franciaországban a »bud« eredetmegjelölés hatályát nem érvénytelenítették véglegesen, a fellebbezési tanácsnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján figyelembe kellett volna vennie az irányadó nemzeti jogot és a Lisszaboni Megállapodás alapján történt lajstromozást annak megkérdőjelezése nélkül, hogy a hivatkozott korábbi jog »eredetmegjelölés«-e."

41 Végül a megtámadott ítélet 91. pontjában az Elsőfokú Bíróság hozzátette, hogy ha a fellebbezési tanácsnak komoly kétségei voltak a korábbi jog „eredetmegjelölésként" történő minősítésével kapcsolatban, és így azon oltalommal kapcsolatban, amelyben azt a hivatkozott nemzeti jog alapján részesíteni kell, bár e kérdés éppen egy franciaországi bírósági eljárás tárgyát képezte, a fellebbezési tanácsnak a 2868/95 rendelet 20. szabálya (7) bekezdésének c) pontja alapján lehetősége volt a felszólalási eljárást mindaddig felfüggeszteni, amíg e tekintetben jogerős határozat nem születik.

42 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 92. pontjában úgy határozott, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy mindenekelőtt úgy vélte, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott hivatkozott korábbi jog nem „eredetmegjelölés", majd hogy „másodlagos jelentőségű" az a kérdés, hogy a „BUD" megjelölést többek között Franciaországban oltalom alatt álló eredetmegjelölésként kezelik-e, és végül annak megállapításával, hogy a felszólalás ezen az alapon nem lehet sikeres.

43 Másodszor, ami a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján oltalomban részesített „bud" elnevezést illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 93. pontjában megjegyezte, hogy az említett szerződésekből nem következik, hogy a „BUD" jelölést kimondottan „eredetmegjelölésként" nevezték volna meg.

44 A megtámadott ítélet 94 pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a kétoldalú egyezmény 2. cikkéből következik, hogy az sokkal szélesebb meghatározáson alapul, mint amelyet a fellebbezési tanács elfogadott, ezért a kétoldalú megállapodásban történő feltüntetéshez és ilyen alapon az említett egyezmény által biztosított oltalomhoz elegendő, hogy az érintett jelölések vagy elnevezések közvetlenül vagy közvetve kapcsolódjanak valamely termék eredetéhez.

45 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 95. pontjában kimondta, hogy a fellebbezési tanács két hibát követett el; az elsőt annak téves megállapításával, hogy a „BUD" elnevezés kimondottan „eredetmegjelölésként" részesül oltalomban a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján, és másodszor azáltal, hogy mindenesetre az „eredetmegjelölés" olyan fogalommeghatározását alkalmazta, amely nem felel meg az ugyanezen szerződések alapján oltalom alatt álló jelzések fogalommeghatározásának.

46 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 96. pontjában úgy határozott, hogy az a tény, hogy a Budvar a hivatkozott jogot „eredetmegjelölésként" adhatta elő, nem akadályozta meg a fellebbezési tanácsot abban, hogy az előterjesztett tények és iratok teljes értékelését lefolytassa, mivel az OHIM által végzett vizsgálat ténybeli alapjának korlátozottsága nem zárja ki, hogy a felszólalási eljárás során a felek által kifejezetten előterjesztett tényeken felül a fellebbezési tanács köztudomású – azaz bárki által megismerhető vagy általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhető – tényeket figyelembe vegyen.

47 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 97. pontjában megállapította, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy mindenekelőtt úgy vélte, hogy a kétoldalú egyezmény alapján oltalom alatt álló hivatkozott korábbi jog a fellebbezési tanács által elfogadott fogalommeghatározás szerint nem „eredetmegjelölés", majd hogy „másodlagos jelentőségű" az a kérdés, hogy a „BUD" megjelölést többek között Ausztriában oltalom alatt álló eredetmegjelölésként kezelik-e, és végül annak megállapításával, hogy a felszólalás ezen az alapon nem lehet sikeres.

48 Az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 98. pontjában ezenkívül többek között azon megállapításra alapozva, hogy az Ausztriában folyamatban lévő eljárások nem vezettek jogerős bírósági határozat elfogadásához, megjegyezte, hogy a kétoldalú szerződések a „bud" elnevezés oltalma céljából még hatállyal bírnak Ausztriában. Az Elsőfokú Bíróság megállapította azt is, hogy a fellebbezési tanácsnak a 40/94 rendelet 8. cikkének

(4) bekezdése alapján figyelembe kellett volna vennie a Budvar által hivatkozott korábbi jogot, anélkül hogy megkérdőjelezte volna magát az említett jog minősítését.

49 Ezért az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 99. pontjában helyt adott az egyetlen jogalap 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a megsértésére alapított első részének.

50 E jogalapnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett feltételek alkalmazására vonatkozó második részével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta azt a kifogást, amely valamely megjelölésnek a helyi jelentőségűt meghaladó kereskedelmi forgalomban történő használatának feltételeire vonatkozik.

51 Először is, ami a „BUD" megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatának feltételét illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 160. pontjában mindenekelőtt arra emlékeztetett, hogy a vitatott határozatokban a fellebbezési tanács analógia útján alkalmazta a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését, és a korábbi jog „tényleges" használata bizonyítékának e (2) bekezdésben előírt követelményét.

52 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 163. pontjában ezt követően úgy határozott, hogy a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítékához kapcsolódó célok és feltételek eltérnek a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatának bizonyítékára vonatkozó céloktól és feltételektől, különösen amennyiben – mint ahogy a jelen ügyben is – a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott eredetmegjelölésről vagy a kétoldalú szerződések alapján oltalom alatt álló elnevezésről van szó.

53 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 164–167. pontjában a következőket állapította meg:

– a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem érinti a felszólalás alátámasztása céljából hivatkozott megjelölés „tényleges” használatát;

– a 40/94 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése, valamint a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 5. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése keretében a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság egyértelműen arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a megjelölés használatára a „gazdasági tevékenység körében” került sor, lévén, hogy a gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében történik, és nem magáncélú használat során (lásd többek között a Bíróság C-206/01. sz. Arsenal Football Club ügyben 2002. november 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-10273. o.] 40. pontját);

– a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdése rendelkezéseinek analógia útján történő alkalmazása azt jelentené, hogy a 8. cikk (4) bekezdésében említett megjelölésekre a kimondottan a védjegyekhez és az azok oltalmának terjedelméhez kapcsolódó feltételek vonatkoznának. Ezen utóbbi rendelkezés ezenkívül magában foglal egy annak bizonyítására vonatkozó, ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában nem szereplő kiegészítő követelményt, hogy a megjelölés az érintett tagállam joga alapján biztosítja a későbbi védjegy használata megtiltásának jogát;

– az említett 43. cikk (2) és (3) bekezdésének analógia útján történő ilyen alkalmazása ahhoz vezetett, hogy a fellebbezési tanács külön-külön elemezte a szóban forgó megjelölés Franciaországban, Olaszországban, Ausztriában és Portugáliában történő használatát, vagyis minden olyan területre vonatkozóan, amelyen a Budvar szerint a „bud” elnevezés oltalom alatt áll, és következésképpen nem vette figyelembe a Budvar által a szóban forgó elnevezés Benelux-államokban, Spanyolországban és az Egyesült Királyságban történő használatára vonatkozóan szolgáltatott bizonyítékokat. Márpedig az Elsőfokú Bíróság szerint, mivel a 40/94

rendelet 8. cikke (4) bekezdésének szövegéből nem derül ki, hogy az olyan megjelöléseket, mint amelyekről szó van, azon a területen kell használni, amelynek a jogára az említett megjelölés oltalmának az alátámasztása céljából hivatkoznak, e megjelölések oltalom alatt állhatnak egy konkrét területen, jóllehet azokat ott nem használják.

54 Végül a fentiekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 168. pontjában úgy határozott, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy döntött, hogy analógia útján alkalmazza a korábbi védjegy „tényleges" használatára vonatkozó uniós jogi rendelkezéseket. Az Elsőfokú Bíróság szerint a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a Budvar által a közigazgatási eljárás során benyújtott bizonyítékok a szóban forgó megjelölés gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében történő és nem magáncélú használatát tükrözték-e, az e használattal érintett területre való tekintet nélkül.

55 Azonban ugyanezen 168. pontban az Elsőfokú Bíróság hozzátette, hogy mindazonáltal a fellebbezési tanács által vétett módszertani hiba a vitatott határozatok hatályon kívül helyezését csak akkor igazolhatja, ha a Budvar bizonyítja, hogy a szóban forgó megjelöléseket használták a kereskedelmi forgalomban.

56 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 169. pontjában hangsúlyozta, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdéséből nem következik, hogy a felszólalónak bizonyítania kell, hogy a szóban forgó megjelölést a közösségi védjegybejelentés előtt használták, hanem legfeljebb az követelhető meg – a korábbi védjegyek esetében előírtakhoz hasonlóan és egy korábbi jog kizárólag egy felszólalási eljárással előidézett használatának az elkerülése érdekében –, hogy a szóban forgó megjelölést a védjegybejelentés *Közösségi Védjegyértesítőben* történő meghirdetése előtt használták.

57 A megtámadott ítélet 170–172. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a Budvar által benyújtott dokumentumokat, és miután megállapította, hogy azok a megjelölésnek az érintett védjegy lajstromozása iránti kérelem meghirdetése előtti használatára vonatkoznak, az ugyanezen ítélet 173. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy e dokumentumok, bizonyító erejüktől függően, alkalmasak annak bizonyítására, hogy a szóban forgó eredetmegjelölést a kereskedelmi forgalomban „használták".

58 Érdemben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 175. pontjában megállapította, hogy egy termék földrajzi eredetének jelzésére szolgáló jelölés a védjegyhez hasonlóan használható a kereskedelmi forgalomban anélkül, hogy ez azt jelentené, hogy az érintett elnevezést „védjegyként" használják, és ezért elveszti az elsődleges funkcióját.

59 Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 176. pontjában megállapította, hogy a díjmentes szállításokra vonatkozó dokumentumok bizonyító erejét nem lehet megkérdőjelezni, mivel azok történhettek gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében, vagyis új piacok meghódítása céljából.

60 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 178. pontjában helyt adott a Budvar azon kifogásának, amely a szóban forgó megjelölésnek a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében előírt, kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltételt érinti.

61 Másodszor a szóban forgó megjelölés jelentőségével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 179. pontjában arra emlékeztetett, hogy a fellebbezési tanács szerint e megjelölés franciaországi használatának bizonyítéka nem elegendő azon jog fennállásának a bizonyításához, amelynek a jelentősége nem csupán helyi mértékű.

62 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 180. és 181. pontjában megállapította, hogy a fellebbezési tanács akkor is tévesen alkalmazta a jogot, mivel az említett feltétel a szóban forgó megjelölés jelentőségére, vagyis oltalmának földrajzi kiterjedésére, és nem a használatának a jelentőségére vonatkozik. Ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a szóban forgó korábbi jogok jelentősége nem csak helyi mértékű, figyelembe véve azt, hogy azok Lisszaboni Megállapodás és a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján fennálló oltalma túlterjed a származási területükön.

63 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 182. pontjában megállapította, hogy az egyetlen jogalap második részének első kifogása megalapozott.

64 Az egyetlen jogalap második részének arra a kérdésre vonatkozó második kifogásával kapcsolatban, hogy a Budvar bizonyította-e, hogy a szóban forgó megjelölések biztosítják számára egy későbbi védjegy használata 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében vett megtiltásának a jogát, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 185. pontjában megállapította, hogy az ugyanezen rendelet 74. pontját is figyelembe véve a bizonyítási kötelezettség a felszólalót terheli.

65 A Budvar által a felszólalásának alátámasztására és annak bizonyítása céljából hivatkozott nemzeti jogokkal kapcsolatban, hogy fennáll a „BUD" kifejezés Franciaországban vagy Ausztriában védjegyként történő használata megtiltásának a joga, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 192. pontjában először megállapította, hogy a fellebbezési tanács nem támaszkodhat kizárólag az e tagállamokban hozott egyes bírósági határozatokra annak megállapítása céljából, hogy a Budvar nem bizonyította, hogy a szóban forgó megjelölés biztosítja számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát, mivel e határozatok egyike sem lett jogerős.

66 Az Elsőfokú Bíróság ugyanezen 192. pontban hozzátette, hogy annak vizsgálata céljából, hogy megtörtént-e ennek bizonyítása, a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett

volna vennie továbbá a Budvar által hivatkozott nemzeti jogi rendelkezéseket, beleértve a Lisszaboni Megállapodást és a kétoldalú egyezményt, és különösen Franciaországgal kapcsolatban a mezőgazdasági törvény, a fogyasztási törvény, valamint a szellemi tulajdonról szóló törvény számos rendelkezését, és Ausztriával kapcsolatban azon jogalapot, amely a Budvar által benyújtott keresetekben a hivatkozott nemzeti jog címén szerepel, vagyis a kétoldalú egyezmény 9. cikkét és a védjegyekre, valamint a tisztességtelen versenyre vonatkozó osztrák szabályozás rendelkezéseit.

67 Másodszor Ausztriával kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 193. pontjában arra emlékeztetett, hogy a fellebbezési tanács jelezte, hogy az Oberlandesgericht Wien (Ausztria) 2005. április 21-i ítélete megállapította, hogy a „bud" kifejezés nem egy hely neve, és a cseh fogyasztók nem a Česke Budějovice városából származó sör megnevezéseként értik, és hogy ugyanezen fellebbezési tanács szerint ezen ítélet olyan ténybeli megállapításokon alapul, amelyeknek egy legfelsőbb fokon eljáró bíróság általi felülvizsgálata kevésbé valószínű.

68 Márpedig az Elsőfokú Bíróság ugyanezen 193. pontban megállapította, hogy az eljárás során benyújtott iratokból kitűnik, hogy az Oberlandesgericht Wien említett ítéletét pont megsemmisítette az Oberster Gerichtshofnak (Ausztria) egy 2005. november 29-én, vagyis a vitatott határozatok elfogadását megelőzően hozott ítélete azzal az indokkal, hogy ez utóbbi csupán azt állapította meg, hogy a „BUD" név nem társul a Cseh Köztársaságban található egyetlen adott térséghez vagy helységhez sem, miközben meg kellett volna vizsgálnia, hogy a cseh fogyasztók ezen elnevezést, a sörre vonatkozóan, úgy értik-e, mint amely valamely helyet vagy térséget jelöl.

69 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság ugyanezen 193. pontban megállapította, hogy figyelembe véve azt a tényt, hogy a Budvar a fellebbezési tanácshoz benyújtott válaszában csatolta az Oberster Gerichtshofhoz benyújtott fellebbezésének egy másolatát, a fellebbezési tanács a felektől vagy más módon tájékozódhatott volna az e nemzeti bíróság előtt indult eljárás kimeneteléről.

70 Ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság szintén a megtámadott ítélet 193. pontjában emlékeztetett arra, hogy OHIM-nak hivatalból kell tájékozódnia – az erre megfelelőnek tartott módon – az érintett tagállam nemzeti jogáról, amennyiben az erre vonatkozó információk szükségesek a lajstromozást kizáró ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez. Az Elsőfokú Bíróság szerint az OHIM által végzett vizsgálat ténybeli alapjának korlátozottsága ugyanis nem zárja ki, hogy a felszólalási eljárás során a felek által kifejezetten előterjesztett tényeken felül a fellebbezési tanács köztudomású – azaz bárki által megismerhető vagy általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhető – tényeket figyelembe vegyen.

71 Harmadszor Franciaországgal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 195. pontjában úgy határozott, hogy a fellebbezési tanács megállapításával ellentétben a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdése b) pontjának szövegéből nem következik, hogy a felszólalónak bizonyítania kell, hogy már ténylegesen megtilthatta egy későbbi védjegy használatát, amit a Budvar nem tudott bizonyítani, hanem a felszólalónak csak azt kell bizonyítania, hogy rendelkezik ilyen joggal.

72 A megtámadott ítélet 196. pontjában az Elsőfokú Bíróság hozzátette, hogy a fellebbezési tanács megjegyzésével ellentétben a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud" eredetmegjelölést nem érvénytelenítette a strasbourgi Tribunal de grande instance 2004. június 30-i ítélete, mivel ez utóbbi egyértelműen tartalmazza, hogy kizárólag a „bud" eredetmegjelölés francia területen fennálló „hatályát" érvénytelenítették az említett megállapodás irányadó rendelkezéseinek megfelelően. Az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett továbbá arra, hogy az említett ítélet fellebbezés tárgyát képezi, és hogy e fellebbezésnek halasztó hatálya van.

73 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 199. pontjában megállapította, hogy a fellebbezési tanács tévedett, amikor nem vette figyelembe az összes releváns ténybeli és jogi elemet annak meghatározása céljából, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja alapján az érintett tagállam joga biztosítja-e a Budvarnak a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

74 Az Elsőfokú Bíróság ezek alapján a megtámadott ítélet 201. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy az egyetlen jogalap második részét megalapozottnak kell tekinteni, és ennek következtében a kereset egyetlen jogalapjának, illetve keresetnek teljes egészében helyt adott.

75 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 202. pontjában a vitatott határozatokat hatályon kívül helyezte.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

76 Fellebbezésében az Anheuser-Busch azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, a rendelkező része első pontjának kivételével;

– elsődlegesen hozzon jogerős határozatot az ügyben, elutasítva az első fokon benyújtott keresetet, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, és

– a Budvart kötelezze a költségek viselésére.

77 A Budvar azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– az Anheuser-Buscht kötelezze a költségek viselésére.

78 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és

– a Budvart kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

79 Fellebbezésének alátámasztására az Aheuser-Busch két jogalapra hivatkozik. Az első, három részből álló jogalapot a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a megsértésére alapítja. A második jogalapot az ugyanezen rendelet 74. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 8. cikke (4) bekezdése rendelkezéseinek a megsértésére alapítja.

80 Az OHIM kinyilvánítja, hogy támogatja a fellebbezést, és kettő, a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének és az említett rendelet 74. cikke (1) bekezdésének a megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a megsértésére alapított első jogalapról

Az első jogalap első részéről

– A felek érvei

81 Az Anheuser-Busch első jogalapjának első részével azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a fellebbezési tanács nem rendelkezett hatáskörrel annak meghatározására, hogy a Budvar bizonyította-e a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott korábbi jogok érvényességét, miközben az komolyan kétségbe vonható.

82 A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett „jogokra" alapított felszólalási eljárás keretében az OHIM-nak meg kell határoznia – amint a fellebbezési tanács helyesen tette –, hogy e jogok valóban fennállnak-e, alkalmazhatóak-e, és hogy azokra lehet-e hivatkozni az érintett védjegy lajstromozása iránti kérelemmel szemben.

83 Ráadásul a felszólalót terheli annak bizonyítása, hogy e feltételek teljesülnek, amint azt a 40/94 rendelet 43. cikkének (5) bekezdése és 45. cikke is megerősíti.

84 A jelen esetben a fellebbezési tanács számos, az Olasz Köztársaság és a Portugál Köztársaság esetében jogerős, a Francia Köztársaság és az Osztrák Köztársaság esetében pedig még nem jogerős bírósági határozatra támaszkodott, amelyekből az következik, hogy a fent említett első két tagállammal kapcsolatban a szóban forgó elnevezést törölték, a másik két tagállammal kapcsolatban pedig az érintett korábbi jog nem volt alkalmazandó.

85 Ami az e két utóbbi tagállamban hozott határozatokat illeti, az Anheuser-Busch számos annak bizonyítékául szolgáló elemet szolgáltatott, hogy a szóban forgó nevet nem lehet eredetmegjelölésnek, vagy akár földrajzi jelzésnek tekinteni, megdöntve ezáltal azt a vélelmet, hogy fennáll egy ilyen, az elnevezés lajstromozásából eredő korábbi jog. Ennek következtében a Budvar kötelezettsége volt az általa hivatkozott nemzeti jogok fennállásának bizonyítása. Márpedig a fellebbezési tanács, miután megvizsgálta a Budvar által benyújtott bizonyítékokat, megállapította, hogy ez utóbbi nem szolgáltatott ilyen bizonyítékot.

86 Végül az Anheuser-Busch azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése és ugyanezen cikk (1) bekezdése közötti analógiára támaszkodott, amely utóbbi egy korábbi védjegyen alapuló felszólalásra vonatkozik, és amelynek az alkalmazása során az OHIM – az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint – nem vizsgálja a korábbi védjegy érvényességét.

87 Márpedig az ilyen analógiának nincs alapja. A szóban forgó két rendelkezés ugyanis egymástól független és különböző kizáró okokra vonatkozik. Valamely nemzeti védjegy csupán a lajstromozása miatt kizáró oknak minősül, mivel a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok összhangban állnak a 89/104 irányelvvel. Ezzel szemben nem ez a helyzet a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett „jogokkal" kapcsolatban, mivel ezek nem képezik semmiféle harmonizációs intézkedés tárgyát.

88 A Budvar emlékeztet arra, hogy a 40/94 rendelet nem nyújt az OHIM-nak, mint az Európai Unió szervének a nemzeti védjegyek lajstromozására vagy törlésére irányuló hatáskört. Márpedig, amint az említett rendelet tizenegyedik preambulumbekezdése kimondja, az OHIM hatásköreit a másodlagos jog által kifejezetten előírt és az EK-Szerződés által engedélyezett átruházás mellett lehet elismerni.

89 Az Elsőfokú Bíróság tehát helyesen tagadta meg az OHIM azon hatáskörének elismerését, hogy egy felszólalás alátámasztására hivatkozott nemzeti védjegy érvényességéről döntsön. Ezen elv, amely a 40/94 rendelet ötödik preambulumbekezdésében is szerepel, teljes mértékben alkalmazható a felszólaló által az e rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott jogokra.

– A Bíróság álláspontja

90 Az Anheuser-Busch lényegében azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését, mivel ez utóbbi úgy vélte, hogy a Lisszaboni Megállapodás és a kétoldalú szerződések alapján oltalom alatt álló, „Bud" földrajzi eredetjelző nem minősülhet eredetmegjelölésnek vagy akár a földrajzi eredet közvetett jelölésének, és hogy valamely felszólalás az említett rendelkezés címén az eredetmegjelölésként előadott – amely valójában nem is az – e korábbi jogok alapján nem lehet sikeres.

91 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 87. és 98. pontjában megállapította, hogy a vitatott határozatok elfogadásának időpontjában a Franciaországban és Ausztriában folyamatban lévő, a Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás által oltalomban részesített „bud" eredetmegjelölés és az Ausztriában a szóban forgó

kétoldalú szerződésekkel oltalomban részesített „bud” elnevezés érvényességére vonatkozó bírósági eljárások nem vezettek egy jogerős és fellebbezéssel meg nem támadható határozat elfogadásához.

92 Megállapítva tehát azt, hogy a hivatkozott korábbi jogok hatályát jogerősen nem érvénytelenítették e két tagállamban, és hogy e jogok érvényesek maradtak a vitatott határozatok elfogadásakor, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 90. és 98. pontjában ebből arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a hivatkozott korábbi jogokat, anélkül hogy megkérdőjelezte volna e jogok minősítését.

93 Az Elsőfokú Bíróság ítéletében nem alkalmazta tévesen a jogot azáltal, hogy így határozott.

94 Ahhoz ugyanis, hogy valamely felszólaló a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján megakadályozhassa egy közösségi védjegy lajstromozását, az kell és elegendő, hogy abban az időpontban, amikor az OHIM megvizsgálja, hogy a felszólalás valamennyi feltétele teljesül-e, hivatkozni lehessen egy olyan korábbi jog fennállására, amelyet nem érvénytelenített jogerőssé vált bírósági határozat.

95 Ilyen körülmények között ugyan az OHIM kötelessége, hogy amikor az említett 8. cikk (4) bekezdésére alapított felszólalásról határoz, figyelembe vegye az érintett tagállami bíróságoknak az érvényre juttatott korábbi jogok érvényességére vagy minősítésére vonatkozó határozatait, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a korábbi jogok az e rendelkezés által megkövetelt joghatásokat továbbra is kiváltják, az OHIM-nak nem feladata az értékelését az illetékes nemzeti bíróságok értékelésével helyettesíteni, amely lehetőséget a 40/94 rendelet egyébként sem biztosítja számára.

96 A jelen ügyben, amint az Elsőfokú Bíróság megállapította, a fellebbezési tanács, amikor a Budvar által benyújtott felszólalásokról határozott, megállapíthatta, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott korábbi jogokat nem érvénytelenítették jogerős bírósági határozatok.

97 A Budvar által a „BUD" névre vonatkozóan hivatkozott korábbi jogok fennállása ezenkívül a fellebbezési tanács által az említett felszólalásokról történő határozathozatal időpontjában könnyen megállapítható volt, mivel e fennállást tanúsította az e név Lisszaboni Megállapodás alapján történő, többek között Franciaországra kiterjedő hatályú lajstromozása, és annak az elnevezések kétoldalú megállapodásban szereplő jegyzékébe történő, Ausztriára kiterjedő hatályú felvétele. Amint a főtanácsnok az indítványának 58. pontjában megjegyezte, az a tény, hogy e lajstromozás és e felvétel ezen időpontban fennállt, elegendő a szóban forgó korábbi jogok érvényességének a fellebbezési tanács előtti eljárás céljából történő megállapításához.

98 Ami azt a kérdést illeti, hogy az így hivatkozott korábbi jogok, vagyis azok, amelyek a Lisszaboni Megállapodás alapján Franciaországra kiterjedő hatállyal oltalom alatt álló „bud" eredetmegjelölésre és a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján Ausztriára kiterjedő hatállyal oltalomban részesített ugyanezen elnevezésre vonatkoznak, olyan megjelöléseknek minősülnek-e, amelyekre a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerinti felszólalás alátámasztása érdekében hivatkozni lehet, figyelembe véve a Bíróság által a C-478/07. sz., Budějovický Budvar ügyben 2009. szeptember 8-án hozott ítéletében (EBHT 2009., I-7721. o.) megállapítottakat, miszerint a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 2006. március 20-i 510/2006/EK tanácsi rendeletben (HL L 93., 12. o.) előírt oltalmi szabályozás kimerítő jellegű, meg kell jegyezni, hogy az említett kérdés nem volt vita tárgya az Elsőfokú Bíróság előtt.

99 Következésképpen az első jogalap első részét el kell utasítani.

Az első jogalap második és harmadik részéről

– A felek érvei

100 Első jogalapjának második részével az Anheuser-Busch elsőként azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság valamely megjelölés használatának mennyiségével és minőségével kapcsolatban úgy határozott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében előírt azon feltételt, miszerint az e rendelkezés értelmében vett „más megjelölést" „a kereskedelmi forgalomban [használni kell]", úgy kell értelmezni, hogy az minden kereskedelmi használatot érint, akár a korlátozott használatot is, feltéve hogy az nem teljesen magáncélból történik, beleértve valamely földrajzi jelzés védjegyként történő használatát is, és magában foglalja még a díjmentes szállítások keretében történő használatot is.

101 Az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az említett feltételt legalább a 40/94 rendelet 15. cikkében és 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében szereplő tényleges használat feltételével egyenértékűnek kell tekinteni, és úgy kell értelmezni, mint amely megköveteli valamely védjegy azon áruk és szolgáltatások piacán történő tényleges használatát, amelyek tekintetében oltalom alatt áll, szemben a pusztán belső vagy szimbolikus, kizárólag a védjegyre vonatkozó jogok fenntartására irányuló használattal, és e tényleges használatot valamely védjegy alapvető funkciójának a tiszteletben tartásával kell végezni, amely nem más, mint a fogyasztók vagy a végső használók számára a termékek és szolgáltatások azonosságának a biztosítása.

102 Ha ezt a feltételt nem alkalmazzák a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében, az uniós jog „kereskedelmi forgalomban [történő használatra]" vonatkozó önálló feltétele értelmében e rendelet – annak érdekében, hogy egy korábbi közösségi védjegy az említett rendelet 8. cikkének (1) bekezdése alapján meg tudja akadályozni a védjegybejelentést – a használatra vonatkozóan sokkal szigorúbb követelményeket

ír elő, mint azok a követelmények, amelyeket az ugyanezen cikk (4) bekezdése alá tartozó korábbi jog esetében előír, noha a védjegyjoggal ellentétben egy ilyen jog nem képezi semmiféle harmonizáció tárgyát.

103 A fellebbezési tanáccsal ellentétben az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a használat jogi feltételének célját. Márpedig a 40/94 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése alapján történő jogsértés megállapítása érdekében a használatra vonatkozó követelmények alacsonyabbnak kell lenniük, mint egy védjegy említett rendelet 15. cikkében és 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében említett fenntartására vonatkozó követelmények. Azonban a legszigorúbb követelményeket kell alkalmazni egy olyan jog minősítésére, mint az ugyanezen rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében előírt felszólalási jog, mivel azzal igazolható egy közösségi védjegy lajstromozásának a megtagadása.

104 Az Anheuser-Busch továbbá kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette a Budvar négy évre vonatkozó rendkívül kis mennyiségű és díjmentes szállításait. Ezeket a használat e feltételére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra tekintettel nem lehet tényleges használatnak tekinteni (lásd a C-495/07. sz. Silberquelle-ügyben 2009. január 15-én hozott ítéletet [EBHT 2009., I-137. o.]).

105 Az Anheuser-Busch azt is nehezményezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tartotta relevánsnak azt a kérdést, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése céljából valamely megjelölést védjegyként vagy eredetmegjelölésként, sőt földrajzi jelzésként használnak-e.

106 Ugyanúgy, ahogy egy védjegyet az alapvető funkciójának megfelelően kell használni ahhoz, hogy a használat ténylegesnek minősüljön, valamely, az említett 8. cikk (4) bekezdése alapján korábbi jogként hivatkozott eredetmegjelölést vagy földrajzi jelzést e megjelölések alapvető funkciójának megfelelően kell használni, amely nem más, mint a fogyasztók számára a termékek földrajzi származásának és egyedi minőségüknek a biztosítása.

107 A Budvar ezzel szemben azzal érvel, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, kereskedelmi forgalomban történő használat fogalma nem foglal magában tényleges használatra vonatkozó semmiféle utalást, valamint minőségi és nem mennyiségi kritériumként kell értelmezni, mivel e fogalom, amely az említett rendelet 9. és 12. cikkében, valamint a 89/104 irányelv 5. és 6. cikkében is szerepel, meghatározza azon tevékenységeket, amelyek tekintetében valamely védjegy oltalom alatt áll azon tevékenységekkel szemben, amelyek tekintetében nem áll fenn oltalom.

108 Márpedig a megtámadott ítélet 165. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyesen a használat e fogalmának azon értelmezését fogadta el, amelyet a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata megerősített, vagyis azt az értelmezést, miszerint a használatnak csak „gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében […] és nem magáncélú használat során" kell történnie. Jogbiztonsági okokból a különböző rendelkezésekben szereplő ugyanazon fogalmat ugyanúgy kell értelmezni.

109 A védjegyektől eltérő, a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében és hasonló kifejezésekkel a 89/104 irányelv 4. cikke (4) bekezdésének b) pontjában szereplő korábbi jogok annyira különbözőek, hogy lehetetlen meghatározni azon minimális jellemzőket, amelyeknek e jogoknak meg kell felelniük, hogy egy későbbi védjeggyel szemben azokra hivatkozni lehessen. Ezért az említett rendelkezésekben egy kiegészítő feltételt írnak elő megkövetelve azt, hogy a nem lajstromozott védjegy vagy megjelölés jogosultja bizonyítsa, hogy az általa hivatkozott jog alapján megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

110 Ezenkívül a sör „BUD" név alatt történő díjmentes franciaországi szállításaival kapcsolatban a Budvar azzal érvel, hogy a fent hivatkozott Silberquelle-ügyben hozott ítélet nem ültethető át egy olyan ügyre, mint amelyről a jelen esetben szó van, mivel ezen ítélet nem egy megjelölés „kereskedelmi fogalomban" történő használatára vonatkozó feltételre, hanem a 89/104 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése és 12. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „tényleges használatra" vonatkozó feltételt érint.

111 Azon érvvel kapcsolatban, hogy az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania, hogy a Budvar bizonyította-e, hogy a szóban forgó megjelölést eredetmegjelölésként vagy földrajzi jelzésként, és nem védjegyként használta, a Budvar úgy véli, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem ír elő ilyen feltételt annak céljából, hogy a korábbi jogra érvényesen hivatkozni lehessen, és ennek alapján kéri a megtámadott ítélet 174. és 175. pontjának a megerősítését. Mindenesetre az a kérdés, hogy a jelen ügyben a Budvar e megjelölést eredetmegjelölésként vagy védjegyként használta-e, olyan ténykérdésnek minősül, amelynek az értékelése kizárólag az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik.

112 Első jogalapja második részének keretében az Anheuser-Busch másodszor a szóban forgó megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatának a bizonyítékára tekintettel érintett területtel kapcsolatban azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a területiség elvét, és tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését, azt állítva a megtámadott ítélet 167. pontjában, hogy kereskedelmi forgalomban történő használat fennállásának a meghatározása céljából figyelembe vehetők az azon tagállamoktól eltérő tagállamok területeire vonatkozó bizonyítékok, amelyeken e rendelkezés alapján a jogra hivatkoztak.

113 Ez a feltétel a megjelölésnek csak azokon a területeken történő használatára vonatkozhat, amelyeken annak az oltalmára hivatkoztak.

114 Ez következik különösen a területiség elvéből, amely a szellemi tulajdonjogok alapvető elve. Következésképpen a korábbi megjelölés használatát bizonyító iratoknak a szóban forgó egyedi joghatóságokra kell vonatkozniuk, a jelen ügyben a Francia Köztársaságra vagy az Osztrák Köztársaságra, és azokat e joghatóságok mindegyikére tekintettel külön-külön kell vizsgálni.

115 Ha ez másképp lenne, a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett, nem harmonizált jogokat kedvezőbb elbánásban részesítenék, mint a harmonizáció tárgyát képező jogokat, mivel vitathatatlan, hogy ez utóbbiak csak akkor akadályozhatnak meg egy közösségi védjegybejelentést, ha azok tényleges használat tárgyát képezik azon tagállam területén, amelyben oltalom alatt állnak; egy másik tagállamban történő használat nem vehető figyelembe.

116 E ponton az OHIM ugyanezt a nézetet képviseli, vagyis hogy kizárólag az a terület lehet a szóban forgó megjelölés említett rendelkezés értelmében vett kereskedelmi forgalomban történő használatának a bizonyítékára tekintettel releváns, amelyen az oltalomra igényt formálnak, vagyis a jelen ügyben Franciaország és Ausztria. Ez kitűnik magából a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének szövegéből, mivel ugyanabban a mondatban a „kereskedelmi forgalomban használt […] megjelölésre" és az „irányadó tagállami jogszabályokra" is utalást tartalmaz.

117 Az Elsőfokú Bíróság T-318/06–T-321/06. sz., Moreira da Fonseca kontra OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA) ügyben 2009. március 24-én hozott ítéletének (EBHT 2009., II-649. o.) 40. pontjában azt a helyes megközelítést fogadta el, miszerint a kizárólagos jogok vizsgálata szempontjából érintett terület az, ahol azon jogszabályok mindegyikét alkalmazzák, amelyekből e jogok erednek.

118 A Budvar ezzel szemben azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében nem szükséges a korábbi jog azon tagállam területén történő tényleges használatát bizonyítani, amelyen oltalomban részesül, mivel az e rendelkezés által előírt jogok e területen oltalom alatt állhatnak anélkül, hogy ott valaha használták volna őket.

119 Az említett rendelkezés nem írja elő sem a szóban forgó megjelölés tényleges használatának, sem azon a területen történő használatának a bizonyítását, ahol oltalom alatt áll.

120 Harmadszor az első jogalapjának második része keretében az Anheuser-Busch azon időszakkal kapcsolatban, amely tekintetében a korábbi jogok használatát bizonyítani kell, azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy elutasította a védjegy lajstromozása iránti kérelmek benyújtása időpontjának azon mérvadó időpontként való elfogadását, amelyben a kereskedelmi forgalomban történő használatot meg kell állapítani, és azáltal, hogy a megtámadott ítélet 169. pontjában úgy határozott, hogy elegendő, ha a védjegybejelentés *Közösségi Védjegyértesítőben* történő meghirdetésének időpontja előtt történő használatot bizonyítják.

121 E tekintetben az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy a felszólalás tárgyát képező lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában teljesülnie kell valamennyi, ahhoz megkövetelt feltételnek, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkében előírt viszonylagos kizáró okok egyike alapján hivatkozni lehessen a korábbi jogra, beleértve – e cikk (4) bekezdésével kapcsolatban – a kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkozó feltételt is. Következésképpen valamennyi, az ilyen használat bizonyítása céljából benyújtott bizonyítéknak korábbinak kell lennie a szóban forgó kérelem benyújtásánál vagy annak elsőbbségének a napjánál.

122 Ezt az értelmezést hasonló kontextusban megerősíti azon ítélkezési gyakorlat, miszerint a felszólaló által a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése alapján hivatkozott korábbi védjegynek jóhírnévvel kell rendelkeznie a felszólalás tárgyát képező közösségi védjegybejelentés benyújtásának időpontjában vagy a követelt elsőbbség napján (lásd többek között a C-108/07. P. sz., Ferrero Deutschland kontra OHIM ügyben 2008. április 17-én hozott ítélet 35. pontját), bár e rendelkezés csak a védjegy korábbi fennállására vonatkozik, és kifejezetten nem követeli meg, hogy a jóhírneve is korábbi legyen.

123 Ezen ítélkezési gyakorlat az elsőbbség elvén, a szellemi alkotások jogának egyetemlegesen – ideértve a szellemi alkotások területén kötött szerződéseket – elismert alapelvén alapul, amely a később keletkezett joggal szemben rögzíti a korábbi kizárólagos jog elsőbbségét, és megállapítja, hogy valamely védjegybejelentést csak korábbi jogok alapján lehet vitatni.

124 Az Anheuser-Busch kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését helytelenül analógia útján alkalmazta azáltal, hogy az elsőbbséget a védjegybejelentés *Közösségi Védjegyértesítőben* történő meghirdetésének az időpontjához kötötte. Ez egyébként ellentmondásban van a megtámadott ítélet 166. pontjával, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasított egy ilyen, analógia útján történő alkalmazást.

125 Ezenkívül a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése tartalmaz egy kivételes és valamely korábbi védjegy fenntartására vonatkozó egyedi elsőbbségi szabályt, amely nem alkalmazható egy olyan teljesen más összefüggésben, mint amely a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében szerepel.

126 Végül valamely megjelölés „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű" használatának fogalma az uniós jog önálló feltétele, amelynek ugyanúgy „a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban" kell teljesülnie, mint az összes többi, a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a) és b) pontjában említett más feltételeknek, valamint általánosságban valamennyi, az említett 8. cikkben kimondott feltételeknek.

127 Hasonlóképpen az OHIM szerint a védjegy lajstromozása iránti kérelmek időpontját kell olyan mérvadó időpontként elfogadni, amelyben a kereskedelmi forgalomban történő használatot meg kell állapítani. Ezen elvet helyesen alkalmazták a fent hivatkozott Moreira da Fonseca kontra OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA) ügyben hozott ítélet 44. pontjában.

128 A Budvar szerint ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság elemzését helyben kell hagyni.

129 Először is a Bíróságnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata nem ültethető át az ugyanezen cikk (4) bekezdésére. Ezt indokolja a jóhírnevű védjegyek egyedi jellemzője, mivel a bejelentő nagy valószínűséggel tudott a jóhírnévről a későbbi védjegy bejelentése során. Ezzel szemben az említett 8. cikkben előírt más felszólalási típusokkal kapcsolatban a védjegy csak a kérelem meghirdetése során lesz ismert és felszólalásban harmadik felek által megtámadható.

130 Másodszor a megtámadott ítélet e tekintetben nem ellentétes az elsőbbség elvével. A 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a) pontjában kimondott ezen elv előírja a felszólaló számára, hogy feleljen meg egy kiegészítő feltételnek, vagyis bizonyítsa, hogy a felszólalás alátámasztására hivatkozott jog a védjegybejelentés időpontját megelőzően fennállt. Azonban ez az elv nem követeli meg a felszólalótól annak bizonyítását, hogy e jogot ezen időpontot megelőzően a kereskedelmi forgalomban használták.

131 Első jogalapjának harmadik részével az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy a megtámadott ítélet 179–183. pontjában tévesen értelmezte az e rendelkezésben szereplő „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű” kifejezést.

132 Az Anheuser-Busch különösen azzal érvel, hogy egy megjelölés 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett „jelentőségét” az oltalma területére, a jelen esetben a Francia Köztársaság és az Osztrák Köztársaság területére tekintettel kell értékelni.

133 Valamely megjelölésnek egyébként is csak akkor lehet az említett rendelkezés értelmében vett jelentősége, ha azt azon tagállamok piacain használják, amelyek joga alapján oltalom alatt áll. Ezzel szemben ilyen jelentőség nem adódhat azon puszta tényből, hogy a megjelölés kettő vagy több tagállam jogszabálya alapján oltalom alatt áll.

134 Az Anheuser-Busch ebből arra a következtetésre jut, hogy a „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű" kifejezést úgy kell értelmezni, hogy az az uniós jog olyan önálló feltételének minősül, amelyet nem lehet a nemzeti jogtól függővé tenni, hanem a szóban forgó megjelölés azon tagállamok piacain történő használatából kell következnie, amelyek területén oltalom alatt áll.

135 Az OHIM azzal érvel, hogy a megtámadott ítélet 180. pontjában a megjelölés „jelentőségét" a hivatkozott nemzeti jog által elismert oltalom földrajzi kiterjedéséhez kötve az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében előírt azon feltétel, miszerint valamely megjelölés jelentősége nem lehet csak helyi mértékű, az uniós jog hatálya alá tartozó olyan követelménynek minősül, amelyet nem lehet a nemzeti jogra hivatkozva értékelni.

136 Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 181. pontjában annak megállapításával, hogy a korábbi jogok említett 8. cikk (4) bekezdése értelmében vett jelentősége csupán azért haladja meg a helyi mértéket, mert az oltalmuk túlterjed a származási területükön.

137 Márpedig az OHIM szerint a „jelentőség" kritériuma tényleges határt kíván szabni valamennyi lehetséges, valamely közösségi védjegy lajstromozható jellegének a vitatása céljából hivatkozható védjegyektől eltérő megjelölésnek. Következésképpen e fogalomnak a „kereskedelmi forgalomban [történő használat]" gazdasági jelentőségét és földrajzi kiterjedését kell érintenie.

138 E tekintetben az OHIM a fent hivatkozott Moreira da Fonseca kontra OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA) ügyben hozott ítélet 36–39. pontjára utal, amelyekben ezen utóbbi értelmezést fogadták el.

139 Ezzel szemben a Budvar azzal érvel, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű" kifejezés a szóban forgó megjelölés oltalmának földrajzi kiterjedésére utal, vagyis azon területre, amelyen a felszólaló érvényesítheti a korábbi jogát, a jelen esetben ez a francia és osztrák területek összessége, amelyeken a hivatkozott jogok oltalom alatt állnak a Lisszaboni Megállapodás és a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján.

140 Az említett kifejezés tehát azon területre vonatkozik, amelyen a megjelölés oltalom alatt áll, és nem arra, amelyen azt használják. Egy ezzel ellentétes értelmezés sértené magát a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a szövegét, és ezenkívül a felszólalóra olyan kiegészítő feltételt szabna, amely ráadásul az ugyanezen rendelet 107. cikkével sem lenne koherens, amely cikk a korábbi jog alkalmazási kritériumaként azon területet írja elő, amelyen e jog oltalom alatt áll, és nem azt, amelyen azt használják.

– A Bíróság álláspontja

141 Első jogalapjának második és harmadik részével, amelyeket egymással összefüggésben kell vizsgálni, az Anheuser-Busch azzal az indokkal kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését, hogy az tévesen értelmezte azon feltételt, miszerint a felszólalás alátámasztására hivatkozott korábbi jognak a „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt […] megjelölésre" kell vonatkoznia.

142 Ami ez első pontot illeti, amely azon kérdésre vonatkozik, hogy a „kereskedelmi forgalomban használt" kifejezést – amint az Elsőfokú Bíróság megállapította – a korábbi jog gazdasági előnyre törekvő és nem magáncélú kereskedelmi tevékenység összefüggésében történő használatára, vagy inkább – a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében a felszólalás alátámasztására hivatkozott korábbi védjegyek esetében előírt tényleges használat analógiájával – a tényleges használatra utaló kifejezésként kell-e értelmezni, a megtámadott ítéletben nem alkalmazták tévesen a jogot.

143 A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése ugyanis nem érinti a felszólalás alátámasztására hivatkozott megjelölés „tényleges" használatát, és az említett rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének szövegében semmi nem utal arra, hogy a tényleges használat bizonyítékának követelménye egy ilyen megjelölésre alkalmazandó lenne.

144 Ezenkívül igaz ugyan, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében szereplő „kereskedelmi forgalomban használt" kifejezést nem feltétlenül kell ugyanúgy értelmezni, mint az e rendelet 9. cikkének (1) bekezdése vagy a 89/104 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése vagy 6. cikkének (1) bekezdése keretében elfogadott értelmezés, mivel figyelembe kell venni e rendelkezések célját, azonban e kifejezés olyan értelmezése, miszerint lényegében azt jelenti, hogy a megjelölésnek csak kereskedelmi használat tárgyát kell képeznie, megfelel annak szokásos értelmének.

145 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 166. pontjában helyesen állapította meg azt is, hogy ha a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett megjelölésekre a tényleges használat követelménye ugyanolyan feltételek mellett érvényes, mint az e rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében kimondott feltételek, az ilyen értelmezés a korábbi védjegyekre alapított felszólalások egyedi feltételeit szabná e megjelölésekre, és hogy e felszólalásokkal ellentétben az említett 8. cikk (4) bekezdése keretében a felszólalónak azt is bizonyítania kell, hogy a szóban forgó megjelölés az érintett

tagállam joga alapján biztosítja számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

146 Továbbá a korábbi védjegyek esetében előírt tényleges használatra vonatkozó feltételnek a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett korábbi jogokra analógia útján történő alkalmazása sértené a lajstromozás e viszonylagos kizáró okának főszabály szerint önálló jellegét is, amely – amint a főtanácsnok az indítványának 69–71. pontjában megjegyezte – meghatározott feltételek által jut kifejezésre, és amelyet az e kizáró ok alá tartozó korábbi jogok sokféleségére tekintettel is értelmezni kell.

147 Másodszor azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a „kereskedelmi forgalomban használt" kifejezés magában foglalja-e azt, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott földrajzi jelzést egy ilyen megjelölés alapvető funkciójának megfelelően kell használni, vagyis biztosítani kell a fogyasztók számára a termékek földrajzi származását és azok egyedi minőségét, noha a jelen ügyben a hivatkozott megjelölést védjegyként használták, az Elsőfokú Bíróság az ítéletében szintén nem alkalmazta tévesen a jogot.

148 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 175. pontjában úgy határozott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének alkalmazása céljából elegendő azt megállapítani, hogy a felszólalás céljából hivatkozott megjelölést a kereskedelmi forgalomban használják, és hogy az a tény, hogy e megjelölés azonos egy védjeggyel, egyáltalán nem jelenti azt, hogy azt kereskedelmi forgalomban nem használják.

149 Azon funkcióval kapcsolatban, amelyre a megjelölés használata irányul, a megjelölést olyan értelemben kell megkülönböztető elemként használni, hogy annak a jogosultja által gyakorolt gazdasági tevékenység azonosítását kell szolgálnia, amely kérdés a jelen ügyben nem vita tárgya.

150 Különösen az Elsőfokú Bíróság az említett 175. pontban hozzátette, hogy előtte nem tisztázták egyértelműen azt, hogy mennyiben használták a „BUD" megjelölést „védjegyként", és hogy semmi sem utal arra, hogy a szóban forgó termékeken elhelyezett kifejezés inkább a termék kereskedelmi származására, mint földrajzi származására utal.

151 Ebből következik, hogy a kifogást el kell utasítani, mivel az Elsőfokú Bíróság e tekintetben nem alkalmazta tévesen a jogot, és hogy ezenkívül a Bíróságnak nem feladata a fellebbezési szakaszban azon tények Elsőfokú Bíróság által végzett értékelésének felülvizsgálata, mivel azok elferdítését az Anheuser-Busch egyébként sem állította a Bíróság előtt.

152 Harmadszor az Anheuser-Busch állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság helyesen jegyezte meg a megtámadott ítélet 176. pontjában, hogy a díjmentes szállításokat figyelembe lehet venni a hivatkozott korábbi jog kereskedelmi forgalomban történő használata feltételének a vizsgálata céljából, mivel azok történhettek gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében, vagyis új piacok megszerzése céljából.

153 Az Anheuser-Busch által az első jogalapjának második része keretében és az OHIM által az első jogalapja keretében felhozott többi, a kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkozó feltétel értékelése céljából érintett időszakkal és területtel kapcsolatos kifogás vizsgálata előtt előzetesen elemezni kell az Anheuser-Busch által hivatkozott első jogalap harmadik részét és az OHIM által előadott első jogalapot annyiban, amennyiben azok azon követelményre vonatkoznak, miszerint a hivatkozott megjelölés jelentőségének meg kell haladnia a helyi mértéket, amely egy, a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében kimondott másik feltétel.

154 A megtámadott ítélet 180. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy határozott egyrészt, hogy magából a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének szövegéből az következik, hogy e rendelkezés a szóban forgó megjelölés jelentőségére és nem annak használatának a jelentőségére vonatkozik, és hogy másrészt e megjelölés jelentősége az oltalmának a földrajzi kiterjedését foglalja magában, amely nem lehet csak helyi mértékű.

155 E tekintetben a megtámadott ítéletben tévesen alkalmazták a jogot.

156 Valamely megjelölést, amely esetében az oltalom földrajzi kiterjedése csak helyi, valóban úgy kell tekinteni, mint amelynek csak helyi jelentősége van. Azonban ebből nem következik, hogy az említett 8. cikk (4) bekezdésében előírt feltétel valamennyi esetben pusztán abból kifolyólag teljesül, hogy a szóban forgó megjelölés oltalma olyan területre terjed ki, amelyet nem lehet pusztán helyinek tekinteni, a jelen esetben mivel az oltalom területe túlterjed a származási területen.

157 A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében előírt két feltétel közös célja ugyanis a megjelölések közötti összeütközések korlátozása, megakadályozva azt, hogy egy korábbi jog, amely nem eléggé jellegzetes, vagyis fontos és jelentős a kereskedelmi forgalomban, akadályát képezhesse egy új közösségi védjegy lajstromozásának. A felszólalás ilyen lehetőségét azon megjelölések esetében kell fenntartani, amelyek ténylegesen és valóban jelen vannak az érintett piacon.

158 Következésképpen valamely megjelölés jelentőségét nem lehet csupán az oltalmának a földrajzi kiterjedése alapján meghatározni, mivel, ha így lenne, egy olyan megjelölés, amely oltalmának a kiterjedése nem tisztán helyi mértékű, csupán e tényből kifolyólag megakadályozhatja valamely közösségi védjegy lajstromozását, még akkor is, ha a kereskedelmi forgalomban csak elvétve használják.

159 Ebből következik, hogy abból a célból, hogy a felszólalás alátámasztására hivatkozott megjelölés egy új megjelölés lajstromozásának az akadályát képezhesse, a kereskedelmi forgalomban történő használatának ténylegesen eléggé jelentősnek kell lennie, és olyan földrajzi kiterjedéssel kell rendelkeznie, amely nem lehet csupán helyi jelentőségű, ami magában foglalja azt – amennyiben e megjelölés oltalmának területe a helyi mértékűtől eltérőnek tekinthető –, hogy e használatnak e terület jelentős részén kell történnie.

160 Végül annak meghatározása céljából, hogy ez-e a helyzet, figyelembe kell venni e megjelölés, mint egy a címzettjei számára megkülönböztető elem, használatának időtartamát és intenzitását, amely címzettek lehetnek mind a vásárlók és fogyasztók, mind a szállítók és versenytársak. E tekintetben különösen releváns a megjelölés reklámokban és üzleti levelezésben történő használata.

161 Mivel, amint a jelen ítélet 159. pontjában szerepel, meg kell vizsgálni a szóban forgó megjelölés kereskedelmi forgalomban, annak oltalma területének nem csupán helyi jelentőségű részén történő használatát, az Elsőfokú Bíróság, amint az Anheuer-Busch az első jogalapja második része és az OHIM az első jogalapja keretében érvel, tévesen alkalmazta a jogot azáltal is, hogy a megtámadott ítélet 167. pontjában úgy határozott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem követeli meg, hogy a szóban forgó megjelölést azon a területen használják, amelyen oltalom alatt áll, és hogy az oltalmának a területétől eltérő területen történő használat elegendő lehet, beleértve azt is, ha egyáltalán nem használják azon a területen, amelyen oltalom alatt áll.

162 Ugyanis az alkalmazandó jog csak a megjelölés oltalmának területén – legyen szó akár annak egészéről, akár annak csupán egy részéről – biztosít a megjelölésnek olyan kizárólagos jogokat, amelyek ütközhetnek egy közösségi védjeggyel.

163 Továbbá a kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkozó feltétel értékelését külön-külön kell elvégezni az egyes olyan területek esetében, amelyeken a felszólalás alátámasztására hivatkozott jog oltalom alatt áll. A megjelölés jelentősége ezért e jelen ügyben nem vezethető le a megjelölés két érintett területen – vagyis a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján fennálló oltalom vonatkozásában az osztrák területen és a Lisszaboni Megállapodás alapján fennálló oltalommal kapcsolatban a francia területen – történő használatának összesített értékeléséből.

164 Hasonlóképpen, amint az Anheuser-Busch és az OHIM érvel, az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak a megtámadott ítélet 169. pontjában történő megállapításával is, hogy a szóban forgó megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatát csak a védjegy lajstromozása iránti kérelem meghirdetése előtt kell bizonyítani, és nem legkésőbb e kérelem benyújtásának a napján.

165 E tekintetben a megtámadott ítélet mindenesetre ellentmondást tartalmaz, mivel az említett 169. pontban az Elsőfokú Bíróság analógia útján a felszólalás alátámasztására hivatkozott korábbi védjegyek esetében állított követelményekre utalt, míg az ugyanezen ítélet 166. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította, mégpedig – ahogy a jelen ítélet 142. pontjában is szerepel – helyesen a korábbi védjegyekre előírt tényleges használat feltételének a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott korábbi jogokra történő alkalmazását.

166 Ezenkívül, amint a főtanácsnok az indítványának 120. pontjában megjegyezte, a felszólalás alátámasztására hivatkozott megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltételre ugyanazt az időbeli kritériumot kell alkalmazni, mint amely az említett megjelölésre vonatkozó jog megszerzésére tekintettel a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a) pontjában kifejezetten elő van írva, amely a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának a napja.

167 Ugyanis, tekintettel többek között azon hosszú időtartamra, amely a lajstromozás iránti kérelem benyújtása és annak meghirdetése között eltelhet, ugyanezen kritérium alkalmazása képes jobban biztosítani azt, hogy a szóban forgó megjelölés hivatkozott használata valódi és ne csak olyan gyakorlat legyen, amelynek célja csupán egy új védjegy lajstromozásának a megakadályozása.

168 Ezenkívül a szóban forgó megjelölés kizárólag vagy nagyrészt azon időszak alatt történő használata, amely valamely közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtása és e kérelem meghirdetése között telik el, általában nem elegendő annak megállapításához, hogy e megjelölés a kereskedelmi forgalomban történő olyan használat tárgyát képezte, amely bizonyítja a megjelölés kielégítő jelentőségét.

169 A fentiekből következik, hogy bár az Anheuser-Busch által a tényleges használat, a kereskedelmi forgalomban történő használat fogalmára és a díjmentes szállításra vonatkozóan felhozott kifogásokat el kell utasítani, az ezen utóbbi által hivatkozott első jogalap második és harmadik része, valamint az OHIM első jogalapja megalapozott, mivel a megtámadott ítéletben a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében kimondott feltételek értékelése során tévesen alkalmazták a jogot. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg mindenekelőtt azt, hogy az említett megjelölés jelentőségét, amely nem lehet csak helyi mértékű, kizárólag a szóban forgó megjelölés oltalma területének a kiterjedése alapján kell értékelni, figyelmen kívül hagyva annak az e területen történő használatát, ezt követően azt, hogy az e megjelölés használatának az értékelése céljából érintett terület nem szükségszerűen e megjelölés oltalmának a területe, végül pedig azt, hogy az ugyanezen megjelölés használatának nem feltétlenül kell a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának napja előtt történnie.

A fellebbezésnek a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 8. cikke (4) bekezdése rendelkezéseinek a megsértésére alapított második jogalapról

– A felek érvei

170 A második jogalapjával az Anheuser-Busch azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 8. cikke (4) bekezdésének a rendelkezéseit azáltal, hogy a megtámadott ítélet 199. pontjában úgy határozott, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette figyelembe az annak meghatározásához irányadó valamennyi ténybeli és jogi elemet, hogy az érintett tagállamnak az említett 8. cikk (4) bekezdése alapján hivatkozott joga biztosítja-e a Budvar számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

171 Az Anheuser-Busch felrója az Elsőfokú Bíróságnak, hogy megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy a megtámadott ítélet 193. pontjában úgy vélte, hogy a fellebbezési tanácsnak kötelessége hivatalból tájékozódnia – a számára erre megfelelőnek tartott módon – az érintett tagállam nemzeti jogáról, beleértve az érintett tagállam bíróságának az ítélkezési gyakorlatát, mivel ez a jog közismert vagy általában ismert ténynek tekinthető, és mivel a felek által ezzel kapcsolatban benyújtott bizonyítékokon túl tájékozódnia kellett volna ez utóbbiaktól vagy más módon az említett bíróságok előtt folyamatban lévő eljárások kimeneteléről.

172 Az Elsőfokú Bíróság e megállapítással megsértette a felszólalási eljárásban alkalmazott fegyveregyenlőség elvét, mivel az általa elfogadott álláspont azt foglalja magában, hogy a közösségi védjegy bejelentőjének a nemzeti jogra és ítélkezési gyakorlatra vonatkozó kutatást kell végeznie a felszólaló azon puszta állítása esetén, amely a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján a nemzeti jogra vonatkozik.

173 Különösen a megtámadott ítélet e ponton ellentmond a 40/94 rendelet 74. cikkében rögzített elvnek, miszerint az ugyanezen rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére alapított felszólalás keretében a felszólalót terheli a bizonyítási kötelezettség, és különösen annak bizonyítása, hogy a szóban forgó megjelölés e felszólalónak biztosítja a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

174 Az említett 74. cikk (1) bekezdéséből következik, hogy egy felszólalási eljárásban az OHIM vizsgálata a felek által előterjesztett tények vizsgálatára korlátozódik, és hogy az OHIM nem köteles hivatalból tájékozódni e tényekről.

175 Márpedig a nemzeti jog, beleértve az érintett tagállam bíróságának az ítélkezési gyakorlatát is, a jelen ügyben azt, amely arra a kérdésre vonatkozik, hogy a földrajzi jelzés részesülhet-e bírósági védelemben, olyan ténykérdéseknek minősülnek, amelyeket nem lehet olyan köztudomású tényeknek tekinteni, amelyek tárgyában az OHIM köteles hivatalból vizsgálatot végezni.

176 Az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 195. pontjában téves kritériumra támaszkodott annak értékelése céljából, hogy a felszólaló kielégítően bizonyította-e azt, hogy a hivatkozott megjelölés biztosítja a jogosultja számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát, vagyis a nemzeti rendelkezések absztrakt fennállásának a bemutatására támaszkodott, amelyek egy olyan jog alapját képezhetik, amely lehetővé teszi a későbbi megjelölés használatának a megtiltását.

177 Egy olyan helyzetben, mint amelyről a jelen ügyben szó van, a fellebbezési tanács az Anheuser-Busch szerint az ezen utóbbi által szolgáltatott számos olyan bizonyíték alapján, amelyek azt mutatták, hogy a szóban forgó megjelölés nem részesülhet sem Franciaországban, sem Ausztriában bírósági védelemben, rendelkezett hatáskörrel annak eldöntésére, hogy a Budvar azon elvvel ellentétben, miszerint a bizonyítási kötelezettség a felszólalót terheli, nem bizonyította azt, hogy joga van megtiltani a

későbbi védjegy használatát. Egy ilyen határozat egyébként sem okoz kárt a felszólalónak, mivel a lajstromozásától kezdve egy törlési eljáráson keresztül még vitathatja a védjegyet.

178 Második jogalapjával az OHIM azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdését. A megtámadott ítélet 193. pontjában e tekintetben tévesen alkalmazta a jogot.

179 Az OHIM megjegyzi, hogy a megtámadott ítéletet megelőző ítélkezési gyakorlatában az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a nemzeti bírósági határozatok nem minősülnek olyan „köztudomású tényeknek", amelyeket az OHIM hivatalból vizsgálhat.

180 Az OHIM úgy véli, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének egyedi kontextusában a nemzeti bírósági határozatok olyan elemeknek minősülnek, amelyek bizonyíthatják a 2868/95 rendelet 19. szabálya (2) bekezdésének d) pontja értelmében vett „illető jog […] oltalmi hatályát", amely bizonyítékot ugyanezen szabály értelmében a felszólalónak kell szolgáltatnia.

181 Mindenesetre, ha a közösségi védjegy bejelentője továbbítja – amint az Anheuser-Busch tette – a nemzeti bírósági határozatokat, amelyekből kitűnik, hogy a későbbi védjeggyel szemben a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott jogok alapján tett felszólalásnak nem adtak helyt, a felszólaló köteles ezzel ellentétes bizonyítékot szolgáltatni, megállapítva azt, hogy e határozatokat hatályon kívül helyezték azon jogok oltalma tényleges kiterjedésének a bemutatása céljából, amelyekre hivatkozik.

182 Az OHIM azzal érvel, hogy egy ilyen helyzetben az Elsőfokú Bíróság nem követelheti meg – amint azt a megtámadott ítélet 193. pontjában tette –, hogy az OHIM hivatalból vizsgálja e bizonyítékokat, anélkül, hogy ne borítaná fel a felek eljárási jogai és kötelezettségei közötti, a 40/94 rendelet 76. cikkének (1) bekezdésében megállapított egyensúlyt.

183 A Budvar úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság nem sértette meg a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontját és 74. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy az OHIM-ra azt a kötelezettséget rótta, hogy hivatalból tájékozódjon az érintett tagállam nemzeti jogáról.

184 Az ilyen kötelezettség mérsékelt, és ezenkívül összhangban van a 40/94 rendelet 76. cikkének (1) bekezdésével, amely az OHIM-nak biztosítja azt a lehetőséget, hogy bizonyos bizonyítási eszközökhöz folyamodjon.

185 A Budvar továbbá azzal érvel, hogy az Anheuser-Busch által a második jogalapjának a keretében kifejtett elemzés valójában az ezen utóbbi által felhozott első jogalaphoz kapcsolódik, amely szerint az OHIM hatáskörrel rendelkezik a felszólalás alátámasztására hivatkozott korábbi jogok érvényességének az értékelésére. A Budvar úgy véli, hogy a második jogalapot ugyanazon indokokkal kell elutasítani, mint amelyeket az első jogalapra adott válaszban előadtak.

– A Bíróság álláspontja

186 Második jogalapjukkal, amely a megtámadott ítélet 184–199. pontjára vonatkozik, az Anheuser-Busch és az OHIM azzal érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen határozott úgy, hogy a fellebbezési tanács tévedett, amikor nem vette figyelembe az annak meghatározása érdekében releváns valamennyi ténybeli és jogi elemet, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján az érintett tagállam joga biztosítja-e a Budvarnak a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

187 E jogalap különösen a megtámadott ítélet 193. pontja ellen irányul annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság abban tévesen azt állapította meg, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács köteles hivatalból tájékozódni a Budvar által az osztrák legfelsőbb bíróság, az Oberster Gerichtshof előtt egy olyan ítélettel szemben indított bírósági eljárás kimeneteléről, amelyből az következik, hogy a Budvar nem tilthatta meg a későbbi védjegy használatát azon „Bud" elnevezés alapján, amely a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján oltalom alatt áll.

188 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja kimondja azt a feltételt, amely mellett a tagállamnak az e rendelkezés címén hivatkozott megjelölésre alkalmazandó joga alapján e megjelölés a jogosultjának biztosítja azt a jogot, hogy megtiltsa a későbbi védjegy használatát.

189 Ezenkívül a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megfelelően az e feltétel teljesülésére vonatkozó bizonyítási kötelezettség az OHIM előtt a felszólalóra hárul.

190 Ebben az összefüggésben és a jelen ügyben hivatkozott korábbi jogokkal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 187. pontjában helyesen vélte úgy, hogy figyelembe kell venni többek között a felszólalás alátámasztására hivatkozott nemzeti szabályozást és az érintett tagállamban hozott bírósági határozatokat, és hogy ennek alapján a felszólalónak kell bizonyítania azt, hogy a szóban forgó megjelölés a hivatkozott tagállam jogának hatálya alá tartozik, és hogy megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

191 Ebből következik, hogy az Anheuser-Buschnak a második jogalapja keretében előadott állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 195. pontjában, hogy a felszólalónak csak azt kell bizonyítania, hogy rendelkezik a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogával, és nem követelhető meg tőle annak bizonyítása, hogy e jogot olyan értelemben gyakorolta, hogy a felszólaló ténylegesen elérhette az ilyen használat megtiltását.

192 E tekintetben az Anheuser-Busch által a fellebbezésének az alátámasztására hivatkozott második jogalap nem megalapozott.

193 Ebből következik az is, hogy az Elsőfokú Bíróság a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud" eredetmegjelölés Franciaországban fennálló oltalmával kapcsolatban helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 195. pontjában, hogy a fellebbezési tanács nem támaszkodhatott arra a tényre, amely az e tagállamban hozott bírósági határozatból derül ki, hogy a Budvar abban az időpontban nem tudta megakadályozni az Anheuser-Busch forgalmazóját a sör BUD védjegy alatt történő franciaországi értékesítésében, hogy ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Budvar nem bizonyította, hogy teljesül a későbbi védjegy használata hivatkozott megjelölés címén történő megtiltásának a jogára vonatkozó feltétel.

194 Ezen indok önmagában elegendő annak megállapításához, hogy e tekintetben a vitatott határozatok érvénytelenek annyiban, amennyiben a szóban forgó korábbi jogra, vagyis a Lisszaboni Megállapodás alapján fennálló oltalomra vonatkoznak.

195 Ezenkívül a megtámadott ítélet 192. pontjában az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy a fellebbezési tanács kizárólag a Franciaországban és Ausztriában hozott bírósági határozatokra utalt azon következtetés levonásához, hogy a Budvar nem szolgáltatott bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó megjelölés biztosította számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

196 Márpedig, megállapítva azt, hogy az említett határozatok egyike sem vált jogerőssé, az Elsőfokú Bíróság az ugyanezen 192. pontban úgy határozott, hogy a fellebbezési tanács nem támaszkodhat kizárólag e határozatokra a megállapításának alátámasztására, és figyelembe kellett volna vennie a Budvar által a felszólalási eljárás keretében hivatkozott nemzeti jogi rendelkezéseket is annak vizsgálata céljából, hogy e rendelkezések alapján a Budvar a hivatkozott megjelölés címén rendelkezett-e a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogával.

197 E ponton az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a vitatott határozatokban tévesen alkalmazták a jogot.

198 E tekintetben meg kell állapítani, amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 192. és 193. pontjában megjegyezte, hogy bár a fellebbezési tanács számára ismert volt az a tény, hogy az Anheuser-Busch által hivatkozott bírósági határozatok nem voltak jogerősek, mivel egy nemzeti felsőfokú bíróság előtti jogorvoslati kérelem tárgyát képezték, a fellebbezési tanács kizárólag e határozatokra támaszkodott annak eldöntése céljából, hogy nem teljesült a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel azon oknál fogva, hogy egyrészt az Ausztriában hozott határozat olyan ténybeli megállapításokon alapult, amelyeknek a legfelsőbb fokú bíróság általi felülvizsgálata „kevésbé valószínű", és hogy másrészt a francia bíróság ítélete azt tartalmazta, hogy a Budvar „abban az időpontban nem tudta megakadályozni az Anheuser-Busch forgalmazóját a sör BUD védjegy alatt történő franciaországi értékesítésében".

199 Így a vitatott határozatokból az következik, hogy a fellebbezési tanács téves indokokra támaszkodott annak eldöntésekor, hogy a Budvar nem bizonyította azt, hogy teljesül a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel.

200 A jelen ítélet 193. pontjában már szerepel egyrészt a francia bíróság által hozott határozattal kapcsolatban az, hogy a fellebbezési tanács által elfogadott indok olyan követelményen alapul, amely nem következik az említett rendelkezésből, és amely a vitatott határozatokat jogszerűtlenné teszi.

201 Másrészt, ami az osztrák bíróság által hozott határozatot illeti, a fellebbezési tanácsnak, amennyiben úgy vélte, hogy e határozat nem elegendő annak megállapításához, hogy teljesül a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel,

ezen elégtelenséget meg kellett volna állapítania, és abból azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy mivel a Budvar nem nyújtotta be az OHIM-hoz az Oberster Gerichtshof azt megerősítő ítéletét, hogy e társaság valóban rendelkezett a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogával, a Budvar az említett rendelet 74. cikkének (1) bekezdésében előírt követelményekkel szemben nem bizonyította, hogy az említett feltétel teljesül.

202 Meg kell azonban állapítani, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 192. és 193. pontjában teszi, hogy a fellebbezési tanács eljárása teljesen más volt.

203 Vitathatatlan ugyan, hogy a fellebbezési tanács kizárólag az Anheuser-Busch által hivatkozott osztrák bírósági határozatra utalt azon következtetés levonásához, hogy a Budvarnak nem volt joga megtiltani a későbbi védjegy használatát, azzal az indokkal, hogy e határozat olyan ténybeli megállapításokon alapul, amelyeket „kevésbé valószínű", hogy megkérdőjelez a legfelsőbb fokú bíróság.

204 Márpedig, úgy ahogy a fellebbezési tanács a jelen ügyben a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott korábbi jogok érvényességét illetően nem helyettesítheti saját értékelését az illetékes nemzeti bíróság értékelésével, amint a jelen ítélet 95. pontjában szerepel, a fellebbezési tanács nem hagyhatja figyelmen kívül egy, az Oberster Gerichtshof azon kérdésre vonatkozó jövőbeli ítéletének hatásait, hogy teljesül-e az említett rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel, miközben a Budvar értesítette arról, hogy a hivatkozott határozattal szemben e nemzeti bírósághoz fellebbezést nyújtott be; ilyen hatásokat figyelmen kívül hagyott a saját, e határozat felülvizsgálatának a lehetőségére vonatkozó értékelése alapján.

205 Mivel vitathatatlan – amint a jelen ítélet 96. pontjában az Anheuser-Busch első jogalapjának, amely a Budvar helyes érvelése szerint szorosan kapcsolódik az Anheuser-Busch második jogalapjához, vizsgálata keretében megállapították –, hogy a Budvar által a szóban forgó kétoldalú szerződések alapján hivatkozott, Ausztriára kiterjedő hatályú korábbi jogot a vitatott határozatok fellebbezési tanács általi elfogadásának időpontjában nem érvénytelenítette jogerős és fellebbezéssel meg nem támadható bírósági határozat, a fellebbezési tanács nem támaszkodhatott kizárólag még nem jogerős és fellebbezéssel meg nem támadható bírósági határozatra annak megállapításához, hogy a Budvar nem rendelkezett a Bud védjegy használata említett korábbi jog címén történő megtiltásának a jogával.

206 Ugyanis az egyetlen következtetés, amelyet egy ilyen bírósági határozatból le lehet vonni, az az, hogy a szóban forgó korábbi jogot valóban vitatták, azonban fennállt.

207 Mivel e korábbi jog továbbra is fennállt, annak a kérdésnek, hogy az biztosította-e a felszólalónak a későbbi védjegy használata 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében vett megtiltásának a jogát, annak vizsgálatához kell vezetnie – amint a jelen ítélet 190. pontjában szerepel –, hogy e felszólaló bizonyította-e azt, hogy a szóban forgó megjelölés a hivatkozott tagállam jogának hatálya alá tartozik, és hogy a megjelölés lehetővé teszi-e a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

208 Márpedig ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 192. pontjában jelezte, hogy a Budvar a fellebbezési tanács előtt nem csak a szóban forgó kétoldalú szerződésekre, hanem azon osztrák jogi rendelkezésekre is hivatkozott, amelyek e felszólaló szerint megalapozhatják a későbbi Bud védjegy használata megtiltásának a jogát. Azonban a fellebbezési tanács – amint az Elsőfokú Bíróság ugyanezen 192. pontban megállapította – nem vette figyelembe e rendelkezéseket, se nem állapított meg olyan elemeket, amelyek kétségbe vonhatták azoknak a jelen ügyben való alkalmazhatóságát.

209 Az olyan megállapítások, mint amelyek a megtámadott ítélet 192. és 195. pontjában szerepelnek, igazolhatják azon következtetést, amelyre az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 199. pontjában jutott, miszerint a fellebbezési tanács tévedett, amikor nem vett figyelembe minden ténybeli és jogi elemet annak meghatározásakor, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján az érintett tagállam joga biztosítja-e a Budvarnak a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

210 Ebből következik, hogy ugyan az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 193. pontjában lényegében valóban hozzátette, hogy az OHIM azon kötelessége, hogy hivatalból tájékozódjon közismert tényekről, beleértve az érintett tagállam nemzeti jogát, azt jelenti, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács számára „nyitott" az, hogy a feleknél vagy más módon tájékozódjon az Oberster Gerichtshof előtt indított eljárás kimeneteléről, ezen indok – még feltételezve is azt, hogy a fellebbezési tanács valódi kötelessége hivatalból tájékozódni egy ilyen eljárásról, és így tévesen alkalmazza a jogot, amint az Anheuser-Busch és az OHIM állította – nem érvényteleníthet i az Elsőfokú Bíróságnak a vitatott határozatok jogszerűtlenségével kapcsolatban tett megállapítását annyiban, amennyiben azok a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel vizsgálatára vonatkoznak.

211 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróság határozatán belül a teljesség kedvéért kifejtett indokok ellen irányuló kifogások nem vezethetnek e határozat hatályon kívül helyezéséhez, következésképpen e kifogások hatástalanok (lásd többek között a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 148. pontját).

212 Márpedig azt a kérdést, hogy a fellebbezési tanácsnak hivatalból kellett-e tájékozódnia vagy tájékozódhatott-e a kérdéses bírósági eljárás kimeneteléről, a teljesség kedvéért megvizsgálta az Elsőfokú Bíróság, mivel a jelen ügyben – amint a jelen ítélet 204. pontjában szerepel – kimondja, hogy a fellebbezési tanács a szóban forgó bírósági határozat felülvizsgálatának valószínűségére vonatkozó saját értékelése alapján úgy vélte, hogy nem volt szükséges e kimenetelről tájékozódnia, és hogy rendelkezik

minden hasznos információval annak vizsgálatára, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel teljesült-e, és a jelen ügyben azt a következtetést vonja le, hogy nem ez a helyzet.

213 Ebből következik, hogy az Anheuser-Busch és az OHIM által hivatkozott második jogalap annyiban, amennyiben a megtámadott ítélet 193. pontjára vonatkozik, ezen ítéletnek az ügyhöz nem tartozó indoklása ellen irányul, és következésképpen még feltételezve is azt, hogy megalapozott, nem vezethet ezen ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

214 Következésképpen az Anheuser-Busch által a fellebbezésének az alátámasztására hivatkozott második jogalapot mint részben megalapozatlant és mint részben hatástalant, és az OHIM által felhozott második jogalapot mint hatástalant, el kell utasítani.

215 Ilyen körülmények között a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének az értelmezésével kapcsolatban tévesen állapította meg mindenekelőtt azt, hogy a szóban forgó megjelölés jelentőségét, amely nem lehet csak helyi mértékű, kizárólag a szóban forgó megjelölés oltalma területének a kiterjedése alapján kell értékelni, figyelmen kívül hagyva annak az e területen történő használatát, ezt követően azt, hogy az említett megjelölés használatának értékelése céljából érintett terület nem szükségszerűen annak oltalmának a területe, végül pedig azt, hogy ugyanezen megjelölést nem kell szükségszerűen a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának a napja előtt használni.

Az Elsőfokú Bíróság előtti keresetekről

216 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdéséből következik, hogy ha a fellebbezés megalapozott, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi, illetve határozathozatalra visszautalhatja az Elsőfokú Bírósághoz.

217 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság helyt adott a Budvar egyetlen jogalapja második részét képező kifogásának, amellyel megkérdőjelezte egy olyan megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó, a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében előírt feltételnek a fellebbezési tanács általi alkalmazását, amelynek a jelentősége nem csupán helyi mértékű.

218 Márpedig a jelen ítélet 215. pontjában szerepel, hogy e feltétel alkalmazásával kapcsolatban a megtámadott ítéletben háromszor is tévesen alkalmazták a jogot.

219 A Budvar által az azon feltételnek a fellebbezési tanács általi alkalmazására alapított jogalap értékelése céljából, amely egy olyan megjelölés, amelynek jelentősége meghaladja a helyi mértéket, kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozik, értékelni kell az annak a bizonyítására alkalmas ténybeli elemek bizonyító erejét, hogy a jelen ügyben e feltétel a jelen ítéletben elfogadott meghatározása alapján teljesül, amely ténybeli elemek között szerepelnek különösen a Budvar által benyújtott és a megtámadott ítélet 171. és 172. pontjában említett dokumentumok.

220 Ebből következik, hogy a per állása nem engedi meg, hogy a Bíróság döntést hozzon, így vissza kell utalni az ügyet a Törvényszék elé, hogy az említett jogalapról határozatot hozzon.

A költségekről

221 Mivel az ügyeket a Bíróság visszautalta az Elsőfokú Bíróság elé, a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság hatályon kívül helyezi az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-225/06., T-255/06., T-257/06. és T-309/06. sz., Budějovický Budvar kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUD) egyesített ügyekben 2008. december 16-án hozott ítéletét annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a 2004. február 19-i 422/2004/EK tanácsi rendelettel módosított, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 8. cikke (4) bekezdésének az értelmezésével kapcsolatban tévesen állapította meg mindenekelőtt azt, hogy a szóban forgó megjelölés jelentőségét, amely nem lehet csak helyi mértékű, kizárólag a szóban forgó megjelölés oltalma területének a kiterjedése alapján kell értékelni, figyelmen kívül hagyva annak az e területen történő használatát, ezt követően azt, hogy az említett megjelölés használatának értékelése céljából érintett terület nem szükségszerűen annak oltalmának a területe, végül pedig azt, hogy ugyanezen megjelölést nem kell szükségszerűen a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának a napja előtt használni.

2) A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Bíróság a T-225/06., T-255/06., T-257/06. és T-309/06. sz. egyesített ügyeket visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.

4) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások